

[Sigsgaard.]

Begrundelse.

Støtten ydes i dag af staten og af de kommuner, i hvilke deltagerne i billetkøbsordningerne har bopæl, i fællesskab, således at statens støtte udgør 20 pct. af den ordinære billetpris og kommunestøtten et tilsvarende beløb. Statsstøtten ydes under forudsætning af, at de berørte kommuner bevilger støtte.

Ordningen fungerer administrativt dårligt. Den beslaglægger uforholdsmæssig megen tid for teatrene, tid, som burde anvendes til den kunstneriske virksomhed. Ganske særligt er den belastende for de små teatre, der i stor udstrækning er afhængige af frivillig arbejdskraft, og da disse teatre i forvejen er truet, er en ændring af ordningen påkrævet.

Mange kommuner yder støtte efter den nuværende ordning, men der er tillige en række kommuner, der stiller sig negativt over for andragerer om støtte, hvilket naturligvis betyder, at ordningen ikke virker efter hensigten.

Det skal tilføjes, at støttebeløbene er af en meget beskednen størrelsesorden. Det er således ikke usædvanligt, at de andrager mindre end 10 kr. årligt pr. kommune.

Meget taler altså for, at staten alene yder hele den offentlige støtte. En sådan omlægning er næppe i strid med teaterlovens § 28, hvor der intet siges om deling mellem stat og kommuner.

Minister for kulturelle anliggender *K. Helveg Petersens* svar (11. juli 1963):

Med hjemmel i lov nr. 202 af 31. maj 1963 om teatre § 28 er der af mange publikumsorganisationer landet over oprettet billetkøbsordninger. Ministeriets cirkulæreskrivelser af 28. februar og 14. maj 1964 fastsætter, at staten kan yde et tilskud til nedsettelse af billetpriserne for unge under uddannelse med 20 pct. af den ordinære billetpris, idet man herved i almindelighed forudsætter, at der fra lokal kommunal side og fra det producerende teaters side ydes et tilsvarende tilskud. Herved kommer den enkelte deltager i billetkøbsordningen til at betale 40 pct. af den ordinære billetpris.

Om den tid, der er forløbet siden teaterlovens ikrafttræden den 1. august 1963, må det siges, at billetkøbsordningerne i alt

væsentligt har fungeret tilfredsstillende, for så vidt angår billetkøbsordninger oprettet af publikumsorganisationer i byer, hvor den deltagende personkreds af unge under uddannelse er hjemmehørende i den pågældende by. Man har her sjældent mødt vanskeligheder med at få kommunerne til at yde tilskud til reduktion af billetpriserne svarende til statens indsats.

Det må imidlertid erkendes, at man flere steder, hvor der er oprettet billetkøbsordninger med et publikum bestående af unge under uddannelse, der har deres faste bopæl i en anden kommune end den, hvor teatret er beliggende, har mødt vanskeligheder ved at formå de pågældendes hjemkommuner til at yde det tilskud på 20 pct. af billetprisen, der er fastsat i ministeriets cirkulære. Dette problem har dog ofte løst sig selv i løbet af et par sæsoner, når de respektive kommuner har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med ordningerne og har overvejet sagen på ny.

Denne modvilje mod fra visse kommuners side at yde tilskud til teaterlovens billetkøbsordninger medfører ganske rigtigt et betydeligt administrativt besvær for de mennesker, der — ofte som ulønnet arbejdskraft — varetager administrationen af billetkøbsordningerne. Det må også indrømmes, at der ofte er tale om indkrævning af meget små beløb, helt ned til 5-10 kr., hvis størrelse ikke står i rimeligt forhold til det administrative besvær og den udgift, der er forbundet med at indkræve beløbet.

Omend det ikke fremgår af lovtæksten i teaterlovens § 28 om billetkøbsordninger, at kommunerne er forpligtet til at yde tilskud til billetkøbsordningerne, fremgår det af lovens bemærkninger, at man „ved gennemførelse af billetkøbsordninger“ har påregnet, „at der herefter ydes støtte fra lokal kommunal side, idet man dog herved mener også at måtte tage hensyn til, hvor store ofre vedkommende kommune i forvejen måtte yde til opretholdelse af teaterkunsten“. Det må her bemærkes, at det for næsten alle kommunernes vedkommende — bortset fra de kommuner, der støtter de 3 landsdels-scener, og Gladsaxe kommune — gælder, at kommunerne yder en relativt beskednen økonomisk støtte til teaterkunsten i de pågældende kommuner. Disse tilskud består i reglen — i lighed med statens tilskud — af